

слѣдъ минута небето се изяснило, а зловѣщото облаче отишло, та се не видѣло. Па и Ганчо умѣше на врѣме да отстѣпи и прѣмълчи, щомъ забѣлѣжеше, че Високова сѣ „хванѣли дяволитѣ“ . . . И така бѣхж свикнали единъ съ други, щото само работата и сънътъ ги дѣлѣхж. Свободното си врѣме Високовъ най-често прѣкарваше лежешкомъ на Ганчовия креватъ, пълнѣше стаичката съ тютюневъ пушекъ и слушаше бескончнитѣ Ганчови расправи; а пѣкъ Ганчо орѣше изъ стаята, чорлавѣше си косата, търкаляше се по миндера, и сѣ брѣбрѣше, сѣ нѣщо обсъждаше и доказваше.

Вѣ таввосъ именно положение намираме въ тази минута нашитѣ приятели.

— Не е ли тѣй, кажи ми? — Повтори Ганчо своя въпросъ. Високовъ отърси пепелтъ отъ цигарата си и пропустнѣ прѣвъ заба: „Ехъ, тѣй си е то“ . . .

— Тѣй си е то! А бе, човѣче Божий, азъ го знамъ, че „тѣй си е то“, нѣ защо е тѣй? Право ли е? Бива ли да е тѣй? А?

И Недѣлковъ въ единъ мигъ спрѣ да принуска изъ стаята, забодо дългитѣ си прѣсти въ отдавна нестрижената си коса, па изгледа приятеля си пекакъ ядовито.

— На, чети! — Искрѣще слѣдъ малко той въ истѣпление, па се наведе, взе хвърления вѣстникъ изподъ масата и го паткѣпа въ рѣцѣтъ на Високова.

Добри се засмѣ и изгледа своя Ганчо съ ози погледъ, съ какѣвто учителтъ поглежда своя любознателецъ ученикъ, който го пита: „Учителю, защо мѣсецътъ не свѣти денъ?“ . . .

— Чети и вижъ! Па, ако ти е смѣшно, смѣй се! Ти само знаешъ да се смѣнешъ!

— А пѣкъ ти ще се ядосвашъ за всѣкакви дребулии! отвърнѣ а ргороз Високовъ, като разгѣваше вѣстника, който бѣ се обърнѣлъ на гъква въ неспокойнитѣ Ганчови рѣцѣ.

— Чети, чети първа колона! Вижаше Ганчо, тържествующъ, съ видѣтъ на човѣкъ, който се намира въ навечерието на една сигурна побѣда.

Високовъ наченж да чете. Първата колона на вѣстника бѣ запълнена съ „Извѣстия изъ двораца“. Цѣли рѣдове дълги титли и познати имена на високостоящи въ чиновническата перархия бѣгахж прѣдъ очитѣ му, догдѣто най-послѣ, въ крайнитѣ нѣколко рѣда, той набута онова име, което бѣ подигнало жълцата на неговия приятель. Работата бѣ за единъ официаленъ „тържественъ приемъ“, на който се бѣ удостоилъ да присѣтствува и господинъ Пѣзлевъ. Нищо нѣмаше